

Sygn. akt V Ca 2354/11

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2011 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Oskar Rudziński
Sędziowie:	SSO Waldemar Beczek (spr.) SSO Agnieszka Łukaszuk

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2011 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Z. K.

z udziałem (...), Wspólnoty Mieszkaniowej (...)

w W., J. B., D. P. i E. O.

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacja wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 27 czerwca 2011 roku, sygn. akt I Ns 176/11

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt V Ca 2354/11

UZASADNIENIE

10 lutego 2011r. Z. K. wniosła o udzielenie zezwolenia na wpłacenie do depozytu sądowego kwot po 83,35 zł miesięcznie, wskazując, iż powyższa kwota stanowi czynsz najmu zajmowanego przez nią lokalu mieszkalnego, położonego przy ul. (...) w W.. Wnioskodawczyni wskazała, że z kierowanych do niej wezwań do zapłaty wynika, że wierzycielami mogą być: (...), Wspólnota Mieszkaniowa (...) w W., J. B., D. P. lub E. O..

Postanowieniem z 27 czerwca 2011r., wydanym w sprawie sygn. akt I Ns 176/11, Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie oddalił wniosek.

Sąd I instancji, powołując się na treść art. 693 k.p.c. i art. 693¹ k.p.c. wskazał, że kognicja sądu w postępowaniu o zezwolenie do złożenia do depozytu, sprowadza się wyłącznie do badania (oceny) czy złożenie do depozytu sądowego uzasadnione jest w świetle obowiązującego prawa, biorąc pod uwagę wskazane we wniosku okoliczności. Sąd I

instancji stwierdził, że podstawowym obowiązkiem sądu w takiej sprawie jest ustalenie czy twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Sąd I instancji podniósł, że twierdzenia wnioskodawcy powinny być konkretne i dawać podstawę do sprawdzenia przez sąd czy przepisy prawa mogą uzasadniać przyjęcie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, zaś niewskazanie tych okoliczności obciąża wnioskodawcę.

Sąd Rejonowy stwierdził, że Z. K. wskazała, że jest dłużniczką z tytułu umowy najmu lokalu położonego przy ul. (...) w W., jednakże nie wie kto jest wierzycielem z tytułu tej umowy. Sąd I instancji wskazał, że wnioskodawczyni nie dołączyła jednak do wniosku umowy najmu w/w lokalu, ani żadnego dokumentu wskazującego, że miała obowiązek świadczenia na rzecz któregoś z uczestników postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni jest zobowiązana do świadczenia czynszu najmu na rzecz (...), Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W., J. B., D. P. czy też E. O., w związku z czym wniosek podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia złożyła wnioskodawczyni skarżąc je w całości oraz zarzucając błędną wykładnię art. 693¹ k.p.c. oraz niezastosowanie art. 130 k.p.c. przez niewezwanie wnioskodawczyni do uzupełnienia wniosku w zakresie dokumentów przywołanych jako uzasadnienie dla złożenia depozytu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Rację ma skarżący twierdząc, iż w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ale jedynie w zakresie podstaw żądania. Oznacza to, że wnioskodawczyni obowiązana była wykazać istnienie stosunku obligacyjnego, do którego odnosi się świadczenie objęte zdarzeniem, zaś poza kontrolą Sądu były jej twierdzenia co do zasadności wniosku o zezwolenie złożenia tego świadczenia do depozytu sądowego.

Sąd w przedmiotowym postępowaniu ocenia bowiem czy według przytoczonych okoliczności złożenie świadczenia do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.).

O ile przed Sądem I instancji wnioskodawczynię należało wezwać do usunięcia braków wniosku w trybie art. 130 k.p.c., poprzez złożenie umowy najmu, na którą się powoływała, to już takiej potrzeby nie stwierdził Sąd II instancji zważywszy na profesjonalną reprezentację strony, która również na tym etapie postępowania nie wykazała stosunku obligacyjnego, z którego miało wynikać świadczenie, o złożenie którego do depozytu sądowego wniosła.

Ponadto wnioskodawczyni powołała różne podstawy faktyczne wniosku wskazując w jednym miejscu, że wierzyciel ((...)) odmawia przyjęcia świadczenia, a w dalszej części, że istnieje spór co do osoby wierzyciela.

Ponadto wnioskodawczyni – wbrew wymogom z art. 693 pkt 1 k.p.c. – nie określiła precyzyjnie zobowiązania, w którego wykonaniu chce złożyć przedmiot do depozytu, wskazując z jednej strony, że pozostaje w stosunku obligacyjnym z (...), a z drugiej, że chce wystąpić dopiero o ustalenie tego stosunku w trybie procesu.

W tych okolicznościach wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na brak podstaw wymienionych w art. 467 pkt 1-4 k.c., oraz wymogów z art. 693 pkt 1 k.p.c., jak również oddaleniu, stosownie do art. 385 k.p.c., podlegała apelacja wobec niezasadności podniesionych w niej zarzutów.

Sygn. akt V Ca 2354/11

UZASADNIENIE

10 lutego 2011r. Z. K. wniosła o udzielenie zezwolenia na wpłacenie do depozytu sądowego kwot po 83,35 zł miesięcznie, wskazując, iż powyższa kwota stanowi czynsz najmu zajmowanego przez nią lokalu mieszkalnego, położonego przy ul . (...) w W.. Wnioskodawczyni wskazała, że z kierowanych do niej wezwań do zapłaty wynika, że wierzycielami mogą być: (...), Wspólnota Mieszkaniowa (...) w W., J. B., D. P. lub E. O..

Postanowieniem z 27 czerwca 2011r., wydanym w sprawie sygn. akt I Ns 176/11, Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie oddalił wniosek.

Sąd I instancji, powołując się na treść art. 693 k.p.c. i art. 693¹ k.p.c. wskazał, że kognicja sądu w postępowaniu o zezwolenie do złożenia do depozytu, sprowadza się wyłącznie do badania (oceny) czy złożenie do depozytu sądowego uzasadnione jest w świetle obowiązującego prawa, biorąc pod uwagę wskazane we wniosku okoliczności. Sąd I instancji stwierdził, że podstawowym obowiązkiem sądu w takiej sprawie jest ustalenie czy twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Sąd I instancji podniósł, że twierdzenia wnioskodawcy powinny być konkretne i dawać podstawę do sprawdzenia przez sąd czy przepisy prawa mogą uzasadniać przyjęcie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, zaś niewskazanie tych okoliczności obciąża wnioskodawcę.

Sąd Rejonowy stwierdził, że Z. K. wskazała, że jest dłużniczką z tytułu umowy najmu lokalu położonego przy ul . (...) w W., jednakże nie wie kto jest wierzycielem z tytułu tej umowy. Sąd I instancji wskazał, że wnioskodawczyni nie dołączyła jednak do wniosku umowy najmu w/w lokalu, ani żadnego dokumentu wskazującego, że miała obowiązek świadczenia na rzecz któregoś z uczestników postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy uznał, że brak było podstaw do przyjęcia, że wnioskodawczyni jest zobowiązana do świadczenia czynszu najmu na rzecz (...), Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w W., J. B., D. P. czy też E. O., w związku z czym wniosek podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o treść art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia złożyła wnioskodawczyni skarżąc je w całości oraz zarzucając błędną wykładnię art. 693¹ k.p.c. oraz niezastosowanie art. 130 k.p.c. przez niewezwanie wnioskodawczyni do uzupełnienia wniosku w zakresie dokumentów przywołanych jako uzasadnienie dla złożenia depozytu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe.

Rację ma skarżący twierdząc, iż w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ale jedynie w zakresie podstaw żądania. Oznacza to, że wnioskodawczyni obowiązana była wykazać istnienie stosunku obligacyjnego, do którego odnosi się świadczenie

objęte zdarzeniem, zaś poza kontrolą Sądu były jej twierdzenia co do zasadności wniosku o zezwolenie złożenia tego świadczenia do depozytu sądowego.

Sąd w przedmiotowym postępowaniu ocenia bowiem czy według przytoczonych okoliczności złożenie świadczenie do depozytu jest prawnie uzasadnione (art. 693¹ k.p.c.).

O ile przed Sądem I instancji wnioskodawczynię należało wezwać do usunięcia braków wniosku w trybie art. 130 k.p.c., poprzez złożenie umowy najmu, na którą się powoływała, to już takiej potrzeby nie stwierdził Sąd II instancji zważywszy na profesjonalną reprezentację strony, która również na tym etapie postępowania nie wykazała stosunku obligacyjnego, z którego miało wynikać świadczenie, o złożenie którego do depozytu sądowego wniosła.

Ponadto wnioskodawczyni powołała różne podstawy faktyczne wniosku wskazując w jednym miejscu, że wierzyciel ((...)) odmawia przyjęcia świadczenia, a w dalszej części, że istnieje spór co do osoby wierzyciela.

Ponadto wnioskodawczyni – wbrew wymogom z art. 693 pkt 1 k.p.c. – nie określiła precyzyjnie zobowiązania, w którego wykonaniu chce złożyć przedmiot do depozytu, wskazując z jednej strony, że pozostaje w stosunku obligacyjnym z (...), a z drugiej, że chce wystąpić dopiero o ustalenie tego stosunku w trybie procesu.

W tych okolicznościach wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na brak podstaw wymienionych w art. 467 pkt 1-4 k.c., oraz wymogów z art. 693 pkt 1 k.p.c., jak również oddaleniu, stosownie do art. 385 k.p.c., podlegała apelacja wobec niezasadności podniesionych w niej zarzutów.